

Am întrebat odată pe un vecin: „Ce crezi, poate un om rău să fie mântuit?”

„Nu; gândesc că nu“, a fost răspunsul lui.

„Atunci eu n-am nici o șansă să fiu mântuit“, am răspuns. „Dar tu ai?“

„Desigur, eu nu sunt un om rău.“

„Deci nu ești păcătos.“

„Da“, a răspuns el, „toți suntem păcătoși.“

Atunci i-am spus că în lumina lui Dumnezeu, toți păcătoșii sunt oameni răi, căci Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Romani 3.12); și de asemenea că în toată Biblia nu este nici o promisiune de mântuire prin Hristos pentru altcineva decât pentru cei răi. Oamenii buni nici n-ar vrea ca Hristos să-i mântuiască, pentru că ei gândesc că ei n-au nevoie să fie mântuiți. L-am îndemnat să-și ia locul pe care îl are, ca un păcătos, și să primească iertarea prin moartea lui Hristos pentru el, pentru că „Hristos a murit pentru cei nelegiuți“ (Romani 5.6).

În seara aceea, după ora 10, el a venit în casa unde locuiam și mi-a spus că a fost atât de tulburat de păcatele lui, încât nici nu s-a putut culca. „M-am dus acasă“, spunea el, „cu acele cuvinte „mântuirea pentru oamenii răi“ răsunându-mi în urechi. Și acum am venit să te întreb: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“

„Ai înțeles că ești păcătos?“ i-am zis.

„Sunt un mare păcătos“, mi-a răspuns el.

„Și unde sunt păcatele dumitale?“

„Toate sunt asupra mea.“

„Atunci“, i-am spus, „ești ca unul care are o datorie mare asupra lui și care se simte împovărat că n-o poate plăti.“

„Chiar așa sunt eu“, mi-a răspuns el.

„Dacă ai datora o sumă mare de bani și n-ai putea-o plăti, te-ai teme chiar atunci când te-ar întâlni un polițist; și dacă eu m-aș duce la persoana față de care ai fi dator și aș plăti totul pentru dumneata, încă te-ai teme să-i vezi fața, până ce ai fi sigur că eu am plătit tot. Dar dacă eu vin și îți spun că ți-am plătit toată datoria, ai fi fără teamă, chiar dacă ai întâlni polițistul sau pe cel față de care erai dator mai înainte.“

„Desigur, n-ar mai pune mâna pe mine.“

„De ce?“ am spus eu.

„Pentru că banii au fost plătiți.“

„Da, dar nu i-ai plătit dumneata.“

„Nu contează - banii au fost plătiți și ei nu-mi mai pot face nici un rău.“

„Bine“, am continuat, „dacă ai ști că Dumnezeu a fost satisfăcut cu privire la păcatele dumitale, nu te-ai teme să-L întâlnești - nu este așa?“

„Nu.“

„Dumnezeu este satisfăcut cu privire la păcatele tale. Noi nu avem cu ce plăti, dar Hristos ne-a plătit datoria cu prețul sângelui Său scump; și El Însuși ne spune: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn“ (1 Petru 2.24). „Suntem răscumpărați cu sângele scump al lui Hristos“ (1 Petru 1.8). „Domnul a pus asupra Lui nelegiuirile noastre ale tuturor“ (Isaia 53.6).

„Așa cum vezi, Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus ca să plătească datoria noastră; și Dumnezeu este satisfăcut pe deplin cu plata dată de Hristos. Ești și dumneata satisfăcut?“

„Sunt“, a spus el, „și mulțumesc lui Dumnezeu pentru lucrul acesta.“

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

„În aceasta este iubirea, nu că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său să fie ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4.10).

„Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi, prin faptul că, pe când eram noi păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.8).

„Pe când eram noi fără putere, la timpul potrivit Hristos a murit pentru cei nelegiuți“ (Romani 5.6).

„Tot așa Hristos S-a adus pe Sine ca să poarte păcatele multora“. De aceea El spune: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor“ (Evrei 9.28; 10.17).

„Cine crede... nu vine la judecată“ (Ioan 5.24).

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1.7).